

fer ogsaa indrømmes Fæsternes Børn [en vis særegen Ret, som medfører, at der ikke lettelig, eller slet ikke, kan fæstes uden til dem; men denne Indvending maa, forekommer det mig, efter de Ændringer, jeg har tilladt mig at stille, aldeles falde bort; thi for disse sjældne Tilfælde, at Fæsternes Livsarvinger skulde i Fundationsbrevene have nogen særegen Ret til at faae Fæste, og altsaa, naar man vil overføre den Gavn, som er viist dem i Fundationsbrevene, paa de Forhold, som indtræde, naar Salg finder Sted, at de da skulde have en vis Ret til at kjøbe, for dem er der sørget tilstrækkeligt ved det Forslag, jeg har stillet til en ny Paragraph, der skulde indføres imellem § 4 og § 5, idet nemlig dette Ændringsforslag, som senere vil komme under Behandling, gaaer ud paa, at der skal sørges for, at alle de Fordele, som tilsigtes Bønderne, komme dem tilgode, og jeg har, da jeg under anden Behandling omtalte denne Sag, oplyst, at man netop ikke har tillagt de Majoratsbesiddere, som have faaet Bevilling til at sælge, Ret til at sælge til Hvemsomhelst i Tilfælde af Fæstledighed, naar Fæsternes Livsarvinger i Fundationsbrevene have faaet en særegen Ret til at faae Fæste paa Stederne.

Hvad dernæst angaaer det Ændringsforslag, som er anført under Nr. 6, som jeg ligeledes har tilladt mig at stille, da kunde det synes, at det kun angaaer Redactionen, og at det saaledes vilde være mindre væsentligt, enten man antog det Ændringsforslag, som jeg har stillet, eller man holdt sig til den Form, som Lovforslaget har faaet, naar man vedtager den Ændring, som er opført under Nr. 4. Jeg indrømmer, at dette Ændringsforslag, som findes opført under Nr. 6, langtfra har en saa væsentlig Betydning og paa ingen

Maade er af den Vigtighed som det Ændringsforslag, jeg nyligt omtalte, og som er opført under Nr. 2. Imidlertid skulde jeg for mit Bedkommende dog være af den Formening, at den Redaction, som jeg har tilladt mig at foreslaae, bør foretrakkes. Jeg antager nemlig ikke, at man kan sige, at en Afhændelse foregaaer til Arvefæste i alle Tilfælde, hvor der betinges en aarlig Afgift. Det forudsættes imidlertid i Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget ved anden Behandling, at, naar der er betinget en aarlig Afgift, saa er det en Afhændelse til Arvefæste. Jeg troer, som jeg tidligere, ved den foregaaende Behandling, har tilladt mig at bemærke, ikke, at man kan lægge den egentlige Forskjel mellem Arvefæste og fuldkommen Eiendom alene i den Omstændighed; jeg troer, at Forholdet kan være af den Bestaenhed, at man maa sige, at der er kjøbt til fuldkommen Eiendom, uagtet der skal svares af Stedet en aarlig Afgift, og derfor har jeg undgaaet dette Udtryk i det Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Jeg antager dernæst ogsaa, at man meget vel efter Sprogbrugen kan betragte en aarlig Afgift som en Deel af en Kjøbesum, og altsaa indbefatte den under Kjøbesummen, hvorved man tillige vil kunne undgaae at gaae ind paa det Ændringsforslag, som er opført under Nr. 13 til § 4; dette bliver nemlig overflødig, naar man anseer disse aarlige Afgifter for at være indbefattede under Kjøbesummen, saaledes som det udtrykkeligt er forudsat i Ændringsforslaget under Nr. 6. Men Hovedbetragtningen er, at jeg troer, at man ikke burde stille det som noget aldeles Bestemt, at det altid er Arvefæste, naar der er betinget en aarlig Afgift.